

Phần 3

Chương 7 Dạy Dỗ Mèo Con

Lúc đêm khuya, đại đa số cửa hàng trên đường cũng đã đóng cửa. Duy chỉ có một cửa hàng đồ uống vẫn sáng đèn.

Một đôi tình nhân vừa ra khỏi rạp chiếu phim thì đi về phía trước, vậy mà đi không bao xa liền không nhận được dừng lại.

Bởi vì cách đó không xa ở trước cửa hàng đồ uống kia, tụ tập không dưới ba mươi con mèo!

Màu sắc chúng nó không giống nhau, chỉ là tất cả đều có màu lông bóng mượt cùng thân hình béo tròn, vừa nhìn đã biết là được nuôi nấng tốt, giờ phút này, những con mèo ngồi xôm cùng nhau, ngẩng đầu nhìn người đàn ông mặc áo sơ mi đứng trước mặt nó, cái đuôi không ngừng ngoe nguẩy.

Nhưng nhìn qua người đàn ông cũng không có gì vui mừng, chỉ vào bầy mèo mắng: “Một đám vô dụng! Ngày thường chỉ giống như Tiên Hựu, chỉ có biết ăn thôi! Chứ để cho bọn bay làm việc thì tất cả đều không làm xong! Phái nhiều đưa ra ngoài như vậy, trong đó còn đều là cao thủ, lại còn không nghĩ ra tên kia là cái gì, chẳng lẽ muốn tao tự mình ra tay sao!”

Con mèo đen ngồi ở phía trước dùng tiếng kêu uất ức lấy lòng người đàn ông kia: “Meo meo meo meo... Meo meo ngao... Meo meo hu hu hu meo meo!”

Người đàn ông cau mày nghe, hừ lạnh một tiếng: “Năng lượng trên người hần ta quá mạnh, mày không dám đến gần? Hừ, lấy cớ! Tao cũng không tin hần ta còn lợi hại hơn tao! Huống chi mùi trên người hần ta nồng như vậy, chúng mày còn không phân tích ra được?”

Con mèo đen tiếp tục kêu: “Meo meo ngao meo meo oa... Gào khóc oa, meo meo!”

Người đàn ông nổi giận nói: “Tao cũng biết rõ khẳng định không phải chó! Cần mày nói sao! Ai! Chúng mày có ích lợi gì! Tất cả trở về đi, nhìn liền ghét!”

Bầy mèo bị người đàn ông giáo huấn không góc đầu lên được, rồi rít lác lác cái mông tròn xoay người rời đi tám hướng, chỉ có con mèo đen cầm đầu kia không chịu đi, lấy lòng meo meo hai tiếng với người đàn ông kia, sau đó mong ngóng nhìn túi thức ăn trong tay anh ta.

Người đàn ông trừng mắt nhìn nó: “Chuyện cũng không làm xong còn muốn phần thưởng? Không có!”

Con mèo đen thất vọng xoay người bước đi, nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm dày đặc.

Người đàn ông hừ một tiếng, cất túi thức ăn đi, đang muốn trở về cửa hàng đồ uống, chợt phát hiện dưới gốc cây cách đó không xa có một đôi tình nhân nhỏ sợ ngây người.

Anh ta “Chậc” một tiếng, có chút ảo não. Đều do vừa rồi mình quá sinh khí, không có chú ý bên cạnh còn có người! Không đúng, làm sao có thể trách mình, nói đi nói lại, cũng đều là lỗi của Tiên Hựu đáng giận kia! Nếu không phải là cô nhất định xem mắt, tự mình tạo ra nhiều phiền toái như vậy!

Người đàn ông đang muốn đi qua giải thích với đôi tình nhân một chút, ai ngờ hai người kia nhìn anh chuyể động, chợt đồng thanh kêu to một tiếng, xoay người nhanh chân bỏ chạy, gào khóc: “Nơi này có một người bệnh thần kinh!”

Người đàn ông nhìn bóng lưng bọn họ, hừ một tiếng: “Mấy người mới bị bệnh thần kinh đấy.”

Chỉ là, bị người ta coi là bệnh thần kinh, dù sao cũng hơn nhận ra thân phận chân thật một chút.

Anh ta trở lại cửa hàng đồ uống, tắt đèn kéo cửa cuốn xuống, sau đó móc chìa khóa xe từ trong túi quần, ấn một cái, chiếc xe thể thao đỗ ở trong góc văng lên một tiếng, người đàn ông cho xe chạy, nhanh chóng biến mất ở cuối con đường.

Bên kia, Đông Lang đưa Tiên Hựu về nhà anh toàn cũng lái ô tô trở về biệt thự của mình.

Vậy mà anh còn chưa vào cửa, liền phát hiện đèn trong nhà sáng.

Đông Lang nhíu mày, đi tới mở cửa, nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồ công sở đang ngồi trên ghế sa lon sửa sang tài liệu.

Nhìn thấy Đông Lang trở lại, người phụ nữ lập tức đứng lên, khẽ cúi người chào với anh, sau đó dùng tay vén ít tóc bạc rủ xuống bên tai, đôi mắt quyến rũ màu tím đậm nhìn anh: “Đông tiên sinh, ngài đã trở lại.”

Đông Lang gật đầu một cái, đi vào trong nhà, hỏi: “Shani, đã trễ thế này, sao cô ở nhà tôi?”

“Xin lỗi, trong công ty có chút tài liệu, ban ngày tôi chưa kịp đưa cho ngài, sợ sáng mai ngài phải dùng, liền mạo muội quây rầy.” Người phụ nữ tên là Shani tràn ngập áy náy nói.

Đông Lang lắc đầu một cái: “Thì ra là như vậy, không sao. Thời gian không còn sớm, cô mau trở về đi.”

“Vâng.” Shani hết sức cung kính nói, lúc đi tới trước mặt anh lại đột nhiên dừng bước: “Đúng rồi, Đông tiên sinh. Tôi còn muốn nói xin lỗi với ngài, tôi

ngày hôm qua người của tôi nhìn thấy bên cạnh ngài có một cô gái xa lạ, cho là kẻ biến thân đến, những người đó tới tìm ngài gây phiền toái, liền muốn bảo vệ ngài, ai ngờ... Nó nói, hình như nó quấy rầy hện hò của ngài?”

Nhắc tới Tiên Hựu, Đông Lang nhếch miệng lên một nụ cười dịu dàng: “Ừm, đó là đối tượng hện hò cha mẹ giới thiệu cho tôi. Tối hôm qua mới gặp lần đầu tiên, mấy người cũng chưa từng thấy qua cô ấy, cái này cũng không trách cô.”

Shani kinh ngạc khẽ mở to mắt: “Cô gái loài người kia chính là đối tượng hện hò của ngài?”

Đông Lang gật đầu: “Thế nào?”

Shani cân nhắc nói: “Không có, không có gì, tôi chỉ cảm thấy cô gái kia chỉ là loài người... Ngài cảm thấy cô ấy xứng với ngài sao?”

Đông Lang nói: “Không có gì không xứng. Tôi tìm đối tượng cũng không nhất định giới hạn ở trong tộc chúng ta, hơn nữa thật ra thì cô ấy rất đáng yêu.”

Đáy mắt Shani nhanh chóng thoáng qua vẻ mắt mát, nhưng bị cô che giấu tốt, cô gật đầu một cái: “Tôi biết rồi, là tôi không nên nói như vậy. Vậy tôi đi trước.”

“Đợi chút.” Đông Lang gọi cô lại: “Chỗ của cô có bình xịt có thể che giấu mùi trên người chúng ta không?”

Shani kinh ngạc: “Không phải ngài vẫn không cần sao? Huống chi mọi người trong công ty đều biết, sẽ không xảy ra vấn đề.”

“Không phải.” Đông Lang nhớ tới tối nay nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi đó, khẽ nheo mắt lại, nói: “Chỉ là muốn tránh khỏi một chút phiền toái không cần thiết.”

Shani gật đầu một cái, lấy từ trong túi ra một bình phun nhỏ: “Đúng lúc chỗ tôi có một bình mới, ngài cầm dùng đi. Sáng mai tôi sẽ chuẩn bị một chai nữa mang tới phòng làm việc của ngài.”

“Cám ơn.”

“Không cần khách khí, tôi là trợ lý của ngài, cần những thứ này vì ngài.”

Sau khi Shani nói lời từ biệt với Đông Lang liền xoay người rời khỏi biệt thự, vậy mà sau khi ra cửa nụ cười trên mặt cũng tiêu tán.

Cô không khỏi khẽ siết chặt nắm tay, nghĩ thầm, tại sao Đông tiên sinh đột nhiên để ý tới mùi bản thân? Chẳng lẽ... Là bởi vì sợ cô gái loài người kia phát hiện sao?

Cô cắn môi một cái, tiến về phía rừng cây bị bóng đêm che giấu, nhanh chóng rời đi.

Đều nói người tâm tình kém thì sẽ cảm thấy thời gian trôi qua chậm hơn; tâm tình tốt thì lại hoàn toàn khác biệt, trước kia Tiền Hựu không có bao nhiêu cảm xúc đối với lần này, nhưng kể từ khi cô và Đông Lang xem mắt tới nay, thời gian giống như ngồi lên hỏa tiễn, vèo vèo vèo chạy trốn từ trước mắt cô.

Mỗi ngày đi làm cũng không còn là một loại đau khổ với cô, mà là một loại chờ đợi. Bởi vì gần như mỗi ngày tan làm, Đông Lang cũng sẽ chờ cô ở cửa công ty, sau đó hai người cùng đi ăn cơm hoặc là xem phim. Mỗi ngày trên mặt Tiền Hựu trên trán đầy hơi thở hạnh phúc, vậy mà chẳng biết tại sao, sắc mặt cấp trên Hạ Khiêm Nghiêu lại càng ngày càng thúi.

Nói ví dụ như bây giờ đi, Tiền Hựu mới vừa gửi tài liệu làm xong tới cho anh, nhận được lời nói lạnh nhạt của Hạ Khiêm Nghiêu.

Hạ Khiêm Nghiêu: “Ngu ngốc hết mức! Bảo cô phải cách giữa các hàng, cô không làm sao!”

Gần đây tâm tình Tiền Hựu vô cùng tốt, bất kể anh chửi mình cái gì cũng không quan tâm, trả lời: “A a a, ngại quá! Chút nữa sẽ gửi lại cho anh, khẳng định lúc đấy không thành vấn đề!”

Hạ Khiêm Nghiêu: “Hừ! Có phải nghĩ tới cái người đàn ông xấu đó hay không, nên mới không làm tốt công việc!”

Tiền Hựu: “... Cái gì mà người đàn ông xấu, anh không cần nói anh ấy như vậy. Chúng tôi là thành thật nghiêm túc xem mắt.”

Hạ Khiêm Nghiêu: “Người đàn ông xấu người đàn ông xấu người đàn ông xấu người đàn ông xấu người đàn ông xấu người đàn ông xấu người đàn ông xấu...”

Anh lặp lại cái từ này mấy chục lần, Tiền Hựu cũng không khỏi bất đắc dĩ nói: “Anh còn như vậy, tôi sẽ chặn truyền tin từ anh.”

Hạ khiêm Nghiêu: “Cô dám! Có tin tôi cho cô biết tay hay không!”

Tiền Hựu: “... Vậy anh không cần nói không liên quan, khi chúng ta làm việc cũng vậy.”

Hạ khiêm Nghiêu: “Cô cũng biết bây giờ cô đang đi làm! Vậy cô còn nghĩ tới người đàn ông kia! Không tập trung, mới vừa rồi đánh đổ cả cốc nước!”

Tiền Hựu gãi đầu, nghĩ thầm chuyện nhỏ như vậy mà anh ta cũng có thể chú ý tới, cô trả lời: “Vậy tôi cô gắng không nghĩ tới... Tôi rất bận..., không nói chuyện với anh.”

Hạ khiêm Nghiêu: “Tôi còn chưa nói xong! Không được đi! Cô không thể cố gắng không nghĩ, mà phải hoàn toàn không nhớ tới anh ta! Cô nên chết tâm đi, tôi thấy người đàn ông này chỉ đùa bỡn cô thôi, không có người đàn ông nào có thể coi trọng cô đâu!”

Tiền Hựu bị anh nói có chút không vui, định tắt hệ thống truyền tin nội bộ công ty, không để ý tới anh ta.

Hạ Khiêm Nghiêu ở bên cửa sổ góc máy vi tính phát hiện Tiền Hựu đã tắt máy, thiếu chút nữa thì trong lỗ mũi muốn phun lửa, người phụ nữ đáng chết, quả thật càng ngày càng không để anh ta ở trong mắt!

Anh bỗng chốc đứng dậy, đi tới vỗ vỗ lên bàn Tiền Hựu, lạnh lùng nói: “Cô ra đây cho tôi!”

Tiền Hựu bắt đắ dĩ theo anh ra khu nước uống, mỗi lần Hạ Khiêm Nghiêu muốn giáo huấn cô đều tới nơi này, rốt cuộc chính mình có chỗ nào khiến anh không hài lòng chứ?

Có thể nhìn ra nét mặt Tiền Hựu không vui vẻ ra mặt, một tay Hạ Khiêm Nghiêu chống nạnh, một tay chỉ về phía cô mắ: “Cô lại cho tôi sắc mặt này? Ai cho cô logout, đây là giờ làm việc, cô thoát như vậy thì tôi truyền tài liệu cho cô thế nào?”

Nếu là bình thường bị anh giáo huấn như vậy, có thể Tiền Hựu sẽ nhin, nhưng không biết tại sao, hôm nay ngực cô như có lửa đốt, không nhin được nữa nói lại: “Là anh một mực phát cho tôi tin tức nhảm chán! Giờ làm việc phải nên đi làm? Tại sao anh vẫn nói Đông Lang là người đàn ông xấu, đáng ghét!”

Nói xong những này, cô tức giận trừng mắt nhin anh một cái, sau đó liền xoay người trở lại chỗ ngồi.

Hạ Khiêm Nghiêu không hề phòng bị, sớm đã bị cô chống đối làm cho bối rối, anh sờ mặt, ló đầu ra ngoài thấy Tiền Hựu mang theo hỏa khí đập mạnh lên bàn, không khỏi rụt đầu trở lại.

“Người phụ nữ chết tiệt này lại tới kỳ sao... Hỏa khí lớn như vậy...” Anh vừa lảm bảm, lỗ mũi dùng sức gửi, nhưng cũng không gửi thấy mùi vị khác thường gì.

Kỳ quái, không phải mấy ngày nay cô luôn gặp mặt người đàn ông xem mắt đó sao? Tại sao trên người không có mùi khó gửi đó nữa? Chẳng lẽ là mình làm sao?

Hạ Khiêm Nghiêu như có điều suy nghĩ đi về, lúc đi ngang qua bàn làm việc của Tiền Hựu còn bị cô dùng ánh mắt âm trầm quét mắt một lần, anh không khỏi rùng mình một cái. Hừ! Mình sẽ không nổi giận chấp nhậ với phụ nữ! Liền ngồi trở lại chỗ ngồi.

Cho đến hết giờ làm ngày hôm nay, Hạ Khiêm Nghiêu cũng không có tìm Tiền Hựu gây phiền toái.

Tiền Hựu cũng mừng rỡ thanh nhàn, sau khi tan việc cô chỉnh trang cho mình thật xinh đẹp, đi xuống lầu dưới công ty, quả nhiên nhin thấy Đông Lang đứng đợi cô ở bên cạnh xe.

Cô vui vẻ chạy về phía anh, quơ múa cánh tay nhỏ bé: “Đông Lang, Đông Lang!”

“Chậm một chút, cẩn thận ngã.” Đông Lang vốn tựa vào bên cạnh xe, thấy cô chạy ra gấp gấp như vậy liền tiến lên đón, vịn bả vai cô, một tay kia mở cửa xe cho cô, đồng thời hỏi cô: “Hôm nay sẽ đi quán ăn gì ngon?”

Đông Lang thích ăn thịt lượng lớn, nhưng vừa trở về nên lại không quen với nơi này, cho nên mỗi lần gặp mặt, khi cô đề cử cho anh quán ngon thì Tiên Hựu có cảm giác thành tựu. Cô lấy điện thoại di động ra đưa cho anh, nói: “Đã sớm tìm hiểu, anh cảm thấy nhà hàng thịt nướng này có được hay không?”

Đông Lang gật đầu một cái: “Được, những thứ em giới thiệu tôi đều thích.”

Trong lòng Tiên Hựu vừa ấm lại ngọt, lại sinh ra một loại cảm giác như vợ chồng già với anh. Gào khóc, quả nhiên gặp phải người đàn ông mình thích thì không có cách nào khắc chế suy nghĩ lung tung!

Hai người đi tới quán thịt nướng kia, mới vừa vào cửa, Tiên Hựu liền ngửi thấy mùi thịt nước bên trong thơm ngát hấp dẫn, nhìn qua nét mặt Đông Lang cũng rất thỏa mãn, anh giống như thường ngày đều gọi rất nhiều thịt, cũng gọi cho Tiên Hựu những gì cô thích ăn, mắt thấy đĩa thịt nướng dần dần chín, nhưng Tiên Hựu chợt cảm thấy bụng có chút đau.

Đông Lang đang lật thịt nướng thì tạm ngừng động tác xuống, ngẩng đầu nhìn cô: “Sắc mặt em không tốt lắm, không thoải mái ở đâu sao?”

Tiên Hựu ôm bụng, loại này cảm giác hơi đau đớn này cô không khỏi quen thuộc, là điềm báo đi cả tới, thảm! Những ngày qua chung đụng với Đông Lang quá ngọt ngào, cô đều quên vụ này rồi, bây giờ không mang băng vệ sinh!

“Em... Em không sao, em vào phòng vệ sinh một lát, anh ăn trước không cần phải để ý đến em.” Nói xong cô liền đứng dậy, nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh.

“... Ừm.” Đông Lang cau mày nhìn cô rời đi, tắt lửa đi, đĩa thịt nước đang chín vang dội, nhưng anh lại thờ ơ ơ hờ, chỉ lẳng lặng mà ngồi trên ghế chờ đợi.

Nhưng sắp mười lăm phút trôi qua, Tiên Hựu vẫn không ra.

Đông Lang không ngồi yên, đứng dậy đi tới ngoài phòng vệ sinh, vừa định gọi nữ phục vụ giúp anh vào hỏi một chút, đã nhìn thấy Tiên Hựu ôm bụng, sắc mặt tái nhợt từ trong đi ra.

Cũng chính là trong một phút kia lỗ mũi anh nhạy bén chợt ngửi thấy mùi máu tanh nồng.

Chương 8

Dì Cả Viêng Thăm

Anh mắt Đông Lang trợn to, con ngươi đột nhiên co lại, thoáng qua một vệt màu vàng sậm, anh bắt lấy cổ tay Tiên Hựu, vội vàng hỏi cô: “Em chảy máu sao? Là bị thương ở đâu?”

Tiền Hựu bị anh dọa sợ hết hồn, đúng là cô đang chảy máu, nhưng làm sao anh lại liếc mắt nhìn ra được? Cô vốn muốn tìm lấy một cơ lừa dối cho qua, dù sao thật sự là có chút lúng túng, nhưng còn chưa lên tiếng, bụng truyền đến một hồi đau đốn, cô nhất thời đau đến khom lưng xuống.

Sắc mặt Đông Lang căng thẳng, không nói hai lời liền ôm ngang eo Tiền Hựu, vác trên vai giống như vác bột mì: “Anh đưa em đi bệnh viện.”

Tiền Hựu bị anh khiêng xuyên qua đại sảnh tiệm thịt nướng, lúng túng thét lên: “A aaa không cần! Em không cần tới bệnh viện, thật đấy!”

Nhưng căn bản là Đông Lang không nghe lọt, khiêng cô đi tới cửa, nhớ tới mình còn chưa trả tiền, liền lấy ví từ trong túi ra, rút một xấp tiền mặt đặt ở trên quầy, liền ôm Tiền Hựu ra khỏi cửa tiệm.

Tiền Hựu hốt hoảng kêu to: “Anh trả quá nhiều tiền... Không đúng, anh thả em xuống, em thật sự không cần phải tới bệnh viện!”

“Còn nói không cần!” Giọng Đông Lang mơ hồ có chút nóng nảy tức giận: “Máu cũng chảy tới bắp đùi rồi, sắc mặt tái nhợt như vậy, rốt cuộc em bị thương ở đâu, như thế nào?”

Tiền Hựu cũng không kiêng kỵ chung quanh còn có người, đỏ mặt hô to: “Dì cả của em tới đã được chưa! Đau bụng kinh mà thôi!”

Đông Lang nhìn mọi người xung quanh rồi dừng bước.

“... Đau bụng kinh?” Anh làm bằm lạp lại một câu, chậm rãi thả Tiền Hựu xuống, Tiền Hựu lập tức lúng túng dùng váy che kín vết máu chảy xuống tới đùi, hu hu hu tại sao lại trở nên lúng túng như vậy! Cũng không dám nhìn những người bên cạnh nữa, mau đi nhanh giải thoát một chút! Hu hu hu bụng thật là đau...

Đông Lang không nói chuyện nữa, mà lấy điện thoại di động ra tra tìm cái gì đó, một lát sau anh sững sờ nhìn về phía Tiền Hựu: “À... Đại khái anh đã hiểu. Vì nguyên do đó, không cần đi bệnh viện sao?”

Tiền Hựu cũng không muốn nhìn anh, chỉ thất bại gật đầu.

“Vậy anh... đưa em về nhà nghỉ ngơi?” Đông Lang nhớ lại vừa tra biện pháp xử lý khi con gái bị đau bụng kinh, nhẹ giọng hỏi.

Quả thật Tiền Hựu muốn đào một lỗ chui vào: “... Được rồi.”

Cô đứng lên muốn đi, Đông Lang lại ôm cô lên lần nữa, chỉ là lúc này đổi thành kiêu ôm công chúa. Còn đắp áo khoác lên trên bụng cô: “Em đừng lộn xộn.”

Tiền Hựu vui mặt ở trong áo khoác của anh, gật đầu một cái.

Đông Lang ôm Tiền Hựu vào trong xe, lái xe đi trước, cô nghe đám quần chúng vây xem thì thầm bàn tán nói: “Cô gái kia thật là hạnh phúc, dì cả tới mà bạn trai cứ khẩn trương lo cho cô ấy như vậy.”

Tiền Hựu khổ sở muốn ngăn cản, hạnh phúc cái quỷ á! Cô không có muốn bị Đông Lang bắt gặp trong trường hợp lúng túng như vậy chút nào!

Bụng lại không ngừng đau âm ỷ, cô không biết mình về đến nhà thế nào.

Đông Lang tìm được chìa khóa từ trong túi xách của cô, mở cửa phòng, đặt Tiền Hựu lên giường bên trong phòng ngủ, sau đó nói: “Anh chuẩn bị cho em ít nước nóng?”

Tiền Hựu gật đầu một cái, chờ anh đi đun nước, cô tìm sạc cắm túi giữ ấm, sau đó núp ở trong chăn run lẩy bẩy. Mỗi tháng đi cả đến cô sẽ rất đau, đau khoảng một hai ngày, xem ra ngày mai cô không có biện pháp đi làm.

Phải thừa dịp còn hơi sức mà gọi cho Hạ Khiêm Nghiêu xin nghỉ mới được, nếu không anh ta lại muốn nổi giận.

Tiền Hựu nghĩ như vậy, Đông Lang đã cầm nước nóng tiến vào, anh ngồi ở bên giường, đưa chén sứ trắng cho cô: “Lần đầu tiên tôi tới nhà của em, không tìm được cái cốc ở đâu, tiện thể dùng chén.

Tiền Hựu yếu ớt gật đầu một cái: “Không quan trọng.” Uống một hợp nước nóng, cảm thấy thành chén truyền tới nhiệt độ, cuối cùng cô cảm thấy dễ chịu hơn chút.

Vẻ xấu hổ trên mặt Đông Lang khó có thể giấu đi được: “Thật xin lỗi. Tôi... Trước kia rất ít khi... qua lại với phụ nữ, cho nên nhất thời không có suy nghĩ đến em lại gặp tình huống như vậy, để cho em khó chịu.”

Mặc dù vẫn còn có chút lúng túng, nhưng nghe anh nói chân thành, trong lòng Tiền Hựu không khỏi ấm áp: “Không sao, cảm ơn anh đã đưa em về.”

Đông Lang lắc đầu: “Đừng nói cảm ơn, đây là điều tôi phải làm. Em còn cần cái gì, tôi đi mua giúp em.”

Tiền Hựu nói: “Không cần..., em ngủ một giấc là tốt lên nhiều thôi..., hôm nay đã làm phiền anh.”

“Không sao.” Đông Lang đứng lên, “Vậy tôi... Đi trước đây, em có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Được.”

Tiền Hựu đưa mắt nhìn anh rời khỏi phòng ngủ, thậm chí trong lòng có chút lưu luyến không rời.

Hình như trời cao cảm nhận được suy nghĩ trong lòng cô, một lát sau Đông Lang quay trở lại, anh có chút thấp thỏm mà nhìn cô: “Tôi hiểu rõ tôi nói lên cái yêu cầu này, có thể em cảm thấy quá... quá đáng. Nhưng với bộ dáng bây giờ của em, tôi thật sự là không yên lòng, tôi có thể ở lại dưới lầu nhà em chờ không? Nếu như em có chuyện gì tôi có thể nhanh chóng giúp em.”

Tiền Hựu có chút không hiểu: “Dưới lầu nhà em?”

Đông Lang rất nghiêm túc nói: “Tôi đứng ở cạnh bồn hoa là được.”

“... Phốc.” Tiền Hựu tưởng tượng dáng vẻ anh mặc tây trang đứng ở bên cạnh bồn hoa, không khỏi cười ra tiếng, nói: “Ghế sa lon trong phòng khách là giường gấp, anh... anh ở đó nghỉ ngơi là tốt rồi.”

“... Cũng được.” Đông Lang gật đầu, đi tới xếp lại góc chăn thay cô, trước khi đóng cửa phòng ngủ còn nói: “Nếu em không yên lòng, có thể khóa cửa tầng trên.”

Tiền Hựu không có đáp lại, đáy lòng đầy áp ngọt ngào, hồi tưởng những ngày qua, cô qua lại với Đông Lang, còn có bây giờ anh quan tâm săn sóc tới mình, cô không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ anh cũng có tình cảm với mình?

Cô vừa thấy ngọt ngào vừa khổ sở, trong lúc dẫn vật, chậm rãi ngủ thiếp đi.

Lúc đêm khuya, trong phòng khách nhà Tiền Hựu, Đông Lang không có nghe cô nghỉ ngơi trên ghế sofa, mà ngồi xồm ở trên sofa, không nhúc nhích, hai tay buông thõng để ở bên người, tóc cắt ngang trán có vẻ xốc xếch, che kín hai mắt nhắm chặt của anh, nhìn qua giống như là ngủ thiếp đi.

Bên cạnh phòng ngủ truyền đến một hồi tiếng động, lỗ tai của anh giật giật, mở mắt ra cẩn thận lắng nghe, xác nhận là tiếng Tiền Hựu trở mình, liền yên lòng nhắm mắt lại lần nữa.

Ngay lúc này, phía xa bên ngoài cửa sổ chợt truyền đến tiếng sói tru, trong nháy mắt Đông Lang trợn to mắt, bước một bước dài đến bên cửa sổ, cau mày mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy ở hoa viên của chung cư, đột nhiên xuất hiện một con vật hình thể to lớn thẳng đứng giống như chó sói!

Phải biết loài sói trên thế giới, thân dài nhất cũng chẳng qua chừng hai mét, nhưng con sói ở dưới lầu này toàn thân đen nhánh xen lẫn màu bạc, hình dáng cơ thể lại dài gần bốn mét! Nhìn qua nó cực kỳ to lớn, bắp thịt hai cái chân trước đứng trên mặt đất phồng lên, bả vai và eo cực kỳ giống như loài người, nó nhấc một cái móng vuốt vỗ lên trên mặt đất, liền tạo lên một tầng bụi bặm.

Mà làm cho người khác cảm thấy kinh sợ nhất là mặt của nó! Đó là gương mặt đặc biệt giống khuôn mặt con người! Chỉ là rìa mặt bao trùm một lớp da lông, còn trên đỉnh đầu có hai cái tai lớn lông lá xồm xoàm, vì vậy mới có một chút giống sói. Một bên lỗ tai nó treo một cái dây bạc, lóe sáng ở dưới bóng đêm.

Giờ phút này, loài vật nửa người nửa sói này đang đứng ở cạnh vườn hoa, dùng một đôi mắt màu tím đậm chất sói nhìn chăm chú vào Đông Lang, đáy mắt có vẻ không hề an phận, cực kỳ lưu động toát lên vẻ hiếu chiến, lông trên người khẽ phát run, giống như chỉ cần Đông Lang lao xuống, nó sẽ cùng Đông Lang đánh cho long trời lở đất.

So với người sói hăng hái, Đông Lang lại có vẻ rất tinh táo. Anh dùng ánh mắt cảnh cáo liếc nhìn người sói một cái, ý bảo đối phương mau chóng rời đi.

Nhưng con sói kia lại càng hưng phấn hơn, ngược cổ lên gào một tiếng, âm thanh này ở thành thị phồn hoa có vẻ vô cùng khác lạ, mặc dù đêm đã khuya, nhưng chung quanh vẫn có vài hộ gia đình sáng đèn.

Cuối cùng Đông Lang có chút khản trương, mắng một câu đáng chết trong lòng, mở miệng nói với con sói kia: “Biến trở về! Mà muốn bị người khác phát hiện sao?”

Người sói kia nghe xong, đứng thẳng lên giống như con người, dùng móng vuốt dài sắc bén sáng như tuyết gãi gãi bắp thịt căng phồng ở trước ngực, không chút để ý nói: “Phát hiện thì phát hiện thôi, cùng lắm thì ta ăn hết những con người này.”

Khí thể quanh thân Đông Lang bỗng biến đổi, mắt cũng chuyển biến thành màu vàng sậm, giọng nói âm trầm đầy kinh hãi: “Cút. Ta sẽ không nói lại lần thứ hai.”

Người sói trên mặt đất nhận thấy khí thể của Đông Lang kinh hãi, không khỏi lui về sau một bước, trên mặt nó thoáng qua mấy phần không cam lòng và ảo não, hướng về phía Đông Lang, mở miệng nhếch mép tru, dùng móng vuốt một cái trên mặt đất, biến thân thành hình dáng con người, nhanh chóng chạy về phương xa.

Đông Lang thở phào nhẹ nhõm, đang muốn trở về nhà, lại nghe được người sói kia hô: “Coi chừng bạn gái kia của mày, tao không có làm gì được mày, nhưng tâm tình khó chịu, nói không chừng liền muốn bắt cô ta làm bữa ăn ngon.”

Tay Đông Lang nắm chặt bệ cửa sổ, lại đi tìm kiếm tung tích người kia, cũng đã không tìm thấy.

Cái tên đáng chết này, tại sao lại luôn không an phận như vậy!

Đông Lang bất đắc dĩ xoa bóp ấn đường, trở lại trong phòng khách, ngã trên ghế sofa ngửa mặt thờ dài.

Thời gian cả đêm trôi qua rất nhanh, buổi sáng ôn hòa, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng. Đông Lang rửa mặt, đi tới gõ cửa phòng ngủ Tiền Hựu, nhưng lại không được cô đáp lại.

Mặc dù ngăn cách cánh cửa, anh vẫn có thể nghe được hô hấp nhẹ nhàng của cô. Nhưng có chút không yên tâm, anh liền đẩy cửa vào xem, nhỏ giọng nói: “Tiền Hựu, sáng rồi, cô có muốn rời giường không?”

Tiền Hựu lười bâu một câu: “Không muốn không muốn, bụng của con đau, mẹ, người để cho con ngủ thêm một chút.”

Đông Lang liền không làm phiền cô nữa, vừa muốn đi ra ngoài, đã nhìn thấy điện thoại di động của cô đặt ở đầu giường rung lên, không ngừng có tin nhắn gửi tới.

Tiền Hựu rút đầu ở trong chăn: “Mẹ... Mẹ xin phép nghỉ giúp con, con không đi làm.”

Đông Lang nhìn sắc mặt cô vẫn còn có chút nhợt nhạt, suy nghĩ chốc lát mới cầm điện thoại di động của cô lên, mở màn hình ra nhìn, tất cả những tin nhắn này đều từ một người tên là Hạ ác ma gửi tới.

Hạ ác ma: “Còn có năm phút đồng hồ đi làm, cô ở đâu đấy?”

Hạ ác ma: “Ở chung một chỗ với người đàn ông xấu đó sao, sự nghiệp cũng không cần! Ngu xuẩn!”

Hạ ác ma: “Đã tám giờ năm mươi, cô lại dám đến trễ! Hạn cho cô trong vòng ba phút xuất hiện trước mặt của tôi, nếu không tôi sẽ náo loạn cô!”

Hạ ác ma: “... Cô là đã xảy ra chuyện gì sao?”

Có lẽ người này là cấp trên của Tiền Hựu chăng? Đông Lang suy nghĩ hai giây, trả lời ở phía dưới: “Tôi đau bụng kinh, xin nghỉ một ngày.”

Hạ ác ma dừng lại một lát rồi gửi đến một câu, “... Làm sao cô lại phiền toái như vậy!”

Đây chính là đồng ý cho Tiền Hựu nghỉ phép sao? Đông Lang cảm thấy cực kỳ hài lòng đối với lời phản hồi, thả điện thoại di động lại đầu giường, ngày hôm qua ở trên mạng xem biện pháp chăm sóc con gái bị đau bụng kinh có ghi, tốt nhất có thể nấu chút canh nóng cho con gái uống..., vì vậy anh đi vào phòng bếp dự định làm chút gì đó.

Nhưng tìm tới tìm lui, cũng không tìm được cái gì ở trong phòng bếp có thể làm canh, chỉ có chút lẩu cay dự phòng ở trong ngăn kéo. Đông Lang suy nghĩ một chút, ít ngày trước anh và Tiền Hựu ăn qua món lẩu, nghĩ thầm cái này cũng có thể dùng? Vì vậy liền đun nước, đổ toàn bộ lẩu dự phòng vào.

Bên trong nồi lẩu nổi cả ọt lên mặt nước, mắt thấy nồi canh sắp nấu xong thì bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, có một người đàn ông ở bên ngoài gọi: “Tiền Hựu! Mở cửa cho tôi, nhanh lên một chút!”

Đông Lang sợ đánh thức Tiền Hựu, vội vàng tắt bếp chạy ra mở cửa, vậy mà đứng ở trước mặt anh, chính là người đàn ông kì lạ nhìn anh chăm chăm hôm ở trước cửa công ty Tiền Hựu.

Chương 9

Cô Gái Thổ Lộ Trước

Hai người đàn ông này nhìn thấy đôi phương, nét mặt đều ngẩn ra.

Hạ Khiêm Nghiêu lấy lại tinh thần trước, anh ta nhíu mày, không chút che giấu địch ý trong mắt đối với Đông Lang, lạnh lùng hỏi: “Tại sao anh lại ở trong nhà Tiên Hựu?”

Đông Lang trầm ổn trả lời: “Ngày hôm qua cô ấy đau bụng không thoải mái, cho nên tôi đưa cô ấy trở lại. Có thể hỏi anh một câu hay không, anh là gì của Tiên Hựu?”

Hạ Khiêm Nghiêu giận đến lỗ mũi bốc lửa, tên đáng chết này lại dám lấy loại giọng đó hỏi anh cái vấn đề này! Mình và Tiên Hựu đều biết đã lâu như vậy, người này chỉ mới biết Tiên Hựu mấy ngày, tại sao hỏi anh ta như thế, tại sao có thể đợi ở nhà cô!

Anh ta không nói hai lời, đẩy Đông Lang ra chạy thẳng về phía phòng ngủ, nhưng tay vừa vặn đụng phải nắm cửa, liền bị Đông Lang đuổi theo nắm lấy cổ tay.

Ánh mắt Hạ Khiêm Nghiêu khẽ híp một cái, cúi đầu nhìn tay Đông Lang trên cổ tay mình: “Anh muốn làm cái gì?”

Đông Lang nhìn chằm chằm anh ta: “Tôi chỉ muốn làm rõ ràng rốt cuộc anh là gì của Tiên Hựu.”

Hạ Khiêm Nghiêu gỡ tay của anh ra, cao giọng nói: “Đâu đến phiên anh hỏi tới tôi? Tôi còn chưa có hỏi anh, anh tính làm gì, đợi một đêm ở trong nhà một cô gái, anh muốn làm gì!”

Đông Lang trầm ổn nói: “Kẻ hèn Đông Lang, trước mắt đang xem mắt với Tiên Hựu, tôi ở lại là vì chăm sóc cho cô ấy. Tôi dùng nhân cách bảo đảm, tôi không có bất kỳ ý đồ bất lương. Được rồi, hiện tại tôi trả lời xong rồi, đến anh trả lời tôi rồi, rốt cuộc anh là ai, tại sao không nói tiếng nào đã xông vào phòng ngủ của một cô gái.”

Hạ Khiêm Nghiêu giận đến dựng lông, thật muốn ở đây cho khuôn mặt ngấn trở đỏ mấy quả đấm, nhưng anh ta còn chưa có động thủ, cửa phòng ngủ bị mở ra.

Tiên Hựu mắt buồn ngủ cùng mái tóc lộn xộn nhìn ra ngoài: “Ai vậy, âm ỉ cái gì? Oa! Hạ Khiêm Nghiêu, anh anh anh... Làm sao anh tới nhà tôi?”

“Không phải chính cô gửi tin nhắn nói cô bị đau bụng kinh sao!” Hạ Khiêm Nghiêu tức giận quát.

Tiên Hựu mờ mịt: “Tôi... Tôi gửi tin nhắn?”

Đông Lang bên cạnh giải thích: “Là tôi gửi, em nói phải xin phép giúp em, nên tôi liền gửi, thì ra là gửi cho anh ta.”

“...” Tiền Hựu thật là muốn đập đầu xuống đất, làm sao Đông Lang lại trực tiếp nói chuyện đau bụng kinh cho Hạ Khiêm Nghiêu chứ! Tại sao cuộc đời của cô lại bị kịch như vậy!

Hạ Khiêm Nghiêu hừ một tiếng, nói: “Mệt tôi còn từ công ty chạy xa tới xem cô, thì ra là cô đã có người giúp đỡ! Tôi đi đây, tránh quấy rầy cô và cái người đàn ông này quấn lấy nhau!”

Tiền Hựu nào còn có ý định hơi sức mạnh miệng với anh, hiện tại cô chỉ nghĩ tránh về trong chăn lần nữa, liền vô lực nói một câu: “A, hẹn gặp lại.”

Hạ Khiêm Nghiêu nhất thời dựng lông, nghiêng đầu trừng cô: “Cô! Cô thật đúng là đuổi tôi đi! Được, vậy tôi cứ không đi thôi!” Nói xong cũng đặt mông ngồi trên ghế sa lon, giận đến quai hàm cũng phồng lên rồi.

Tiền Hựu bất lực thở dài, ôm bụng nằm lại trên giường lần nữa: “Tùy anh, tôi buồn ngủ quá, còn muốn ngủ một chút.”

Đông Lang hỏi: “Muốn uống chút canh không? Tôi mới vừa nấu xong.”

Tiền Hựu gật đầu một cái: “Được, cảm ơn anh.”

Vì vậy Đông Lang đi tới phòng bếp bưng một chén canh lẩu cay.

Mặt Tiền Hựu không thay đổi liếc mắt nhìn thoáng qua, lại ngẩng đầu nhìn Đông Lang chờ về mặt kích lệ chân thành, vô lực bưng kín mặt: “Em... Em đột nhiên lại không muốn uống rồi, anh để ở đó đi, em muốn an tĩnh một mình một chút.”

“Được, vậy em nghỉ ngơi thật tốt, tôi sẽ ở bên ngoài, có chuyện cứ gọi tôi.” Đông Lang đắp kín mền thay cô, đi ra đóng cửa phòng.

Hạ Khiêm Nghiêu ngồi trên ghế sa lon hít hít mũi, cau mày nhìn về phía anh: “Anh nấu thứ gì? Sao cay như vậy.”

Đông Lang giải thích: “Đau bụng kinh phải uống canh nóng, tôi dùng gói lẩu nấu lên.”

“... Anh có bệnh sao! Cay như vậy cô ấy uống thế nào!” Hạ Khiêm Nghiêu lập tức nhảy từ ghế salon xuống, vọt vào trong phòng bếp đi đổ toàn bộ nồi canh, nhìn phòng bếp hỗn loạn, không nhận được mắng một câu: “Người phụ nữ chết bầm này thật không biết sạch sẽ!”

Anh ta cuộn tay áo lên, nhanh chóng dọn dẹp phòng bếp chỉnh tề, tiếp đó lại đi ra thu thập phòng khách, sắp xếp lại tất cả đồ ném lung tung về chỗ cũ, động tác của anh ta vô cùng thuần thục, giống như đã đến đây rất nhiều lần.

Đông Lang đứng ở một bên không có lên tiếng, nhưng khi nhìn Hạ Khiêm Nghiêu ánh mắt lại càng ngày càng âm trầm.

Đợi thu xếp không được kém gì, Hạ Khiêm Nghiêu liền đi ra ngồi xuống sofa, ngẩng mắt nhìn Đông Lang bên cạnh, ánh mắt anh ta vừa chuyển, trong

lòng tính toán, thay giọng điệu lịch sự, nói: “Xin lỗi, vừa rồi có chút sốt ruột, thái độ nói với anh không tốt lắm. Còn chưa có tự giới thiệu, tôi tên là Hạ Khiêm Nghiêu, là đồng nghiệp của Tiên Hựu.”

“Tôi đoán ra rồi, chào anh.” Đông Lang gật đầu một cái.

Hạ Khiêm Nghiêu nhếch môi cười, hỏi: “Anh và Tiên Hựu xem mắt đã gần một tháng, đây là lần đầu tiên đến nhà cô ấy sao? Thế nào, có phải bị đáng về bề bộn của nhà cô ấy hù sợ?”

Đông Lang khẽ cau mày: “Không có.”

Hạ Khiêm Nghiêu khoát khoát tay: “Hai, anh cũng không cần che giấu, tôi thấy anh chỉ muốn qua loa với Tiên Hựu. Chỉ là cũng không còn cách nào, ai bảo bình thường cô ấy lời thôi, mười mấy người xem mắt cũng không nhìn coi trọng cô ấy, nếu anh cũng không coi trọng, thì sớm chạy lầy người đi, không cần giả dối cho cô ấy hi vọng.”

Hai tay Đông Lang ôm lấy cánh tay, khẽ dựa vào tử giày, đáy mắt có một chút khiêu khích: “Có lẽ Hạ tiên sinh hiểu lầm, tôi không có nói tôi không coi trọng cô ấy. Ngược lại, tôi cảm thấy rất hứng thú với cô ấy.”

Biểu cảm trên mặt Hạ Khiêm Nghiêu cứng đờ, khẽ đứng dậy, nhìn anh chăm chú: “Anh nói đùa với tôi sao?”

Đông Lang nhếch môi cười: “Tôi không thích nói đùa.”

Nụ cười của Hạ Khiêm Nghiêu hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ý lạnh, coi như Đông Lang cho rằng một giây kế tiếp anh ta sẽ bộc phát, Tiên Hựu chột vọt ra từ phòng ngủ, gào khóc: “Mau tránh ra, tôi muốn đi phòng vệ sinh!”

Không khí hai người giương cung bạt kiếm bị quấy rối như vậy, nhất thời giải tán. Hạ Khiêm Nghiêu tức giận đi tới vỗ vỗ cửa phòng vệ sinh: “Cô làm sao vậy, bụng còn đau sao? Lần nào cũng vậy thì cô nên đi bệnh viện!”

Bên trong truyền đến tiếng của Tiên Hựu: “Anh tránh ra! Thật là xấu hổ! Tránh ra tránh ra không cần anh quan tâm!”

Hạ Khiêm Nghiêu hướng về phía cửa mắng một câu: “Lòng tốt mà bị coi là lòng lừa! Tôi đi đây!”

Anh nói xong liền đi ra ngoài, Tiên Hựu lại mở miệng: “Hạ Khiêm Nghiêu, chờ một chút.”

Hạ Khiêm Nghiêu không nhịn được hỏi: “Còn có chuyện gì?”

“Cái đó... Cảm ơn anh đến thăm tôi.” Tiên Hựu nói.

Hạ Khiêm Nghiêu hừ một tiếng, vẻ mặt tốt hơn nhiều: “Ồ, cô còn biết nói cảm ơn? Thôi, tôi đại nhân đại lượng, không so đo với cô.”

“Tôi... Tôi còn chưa nói xong...” Tiên Hựu dừng lại một chút, lấy lòng nói, “Lúc đi có thể ném vài thứ trong phòng bếp đi không? Ngày hôm qua tôi quên bỏ đi, trời nóng quá đoán chừng cũng nổi mốc rồi.”

Quả thực Hạ Khiêm Nghiêu muốn nhào qua phá cửa: “Cô mơ đi!” Dứt lời liền thở phì phò sập cửa đi ra.

Tiền Hựu trong phòng vệ sinh lè lưỡi, cô hiểu rất rõ tính tình Hạ Khiêm Nghiêu, không nói chút gì khiến anh ta giận, chỉ sợ anh thật sự ở yên chỗ này không có chịu đi, quả thực khi nói như vậy xấu hổ chết.

Vì vậy cô lại hỏi: “Đông Lang, anh vẫn còn đó chứ?”

Bên ngoài lập tức truyền đến tiếng Đông Lang: “Tôi đây, ta tôi sẽ đi ném rác giúp em.”

“... Không không không phải!” Tiền Hựu vội vàng nói: “Em là cố ý chọc giận anh ta..., cái kia, anh... Anh cũng phải đi làm chứ? Cám ơn anh tối hôm qua đã ở cùng với tôi, anh mau đi đi, không cần bởi vì tôi mà làm trễ quá lâu.”

Đông Lang trả lời: “Không sao, công ty tôi mở, tôi không muốn đi thì không đi. Tôi ở lại chỗ này cùng em đến trưa, được không?”

Trong lòng Tiền Hựu cực kỳ âm áp: “... Ừm, được rồi.”

“Đúng rồi, còn một chuyện.”

Tiền Hựu lên tiếng: “Cái gì?”

“Bây giờ em không thể uống canh cay sao?”

Tiền Hựu không biết làm sao vừa buồn cười, xem ra Đông Lang nói anh không có yêu qua thật đúng là không phải gạt người, cô trả lời: “Đúng vậy, cái đó quá kích thích, không thể uống.”

Đông Lang trả lời: “Tôi biết rồi, thật xin lỗi. Không có chăm sóc tốt cho cô.”

Tiền Hựu cười khúc khích: “Không có việc gì..., anh... Anh thật đáng yêu.”

Ngoài cửa Đông Lang nghe được cô nói như vậy, khẽ giật mình. Đáng yêu? Cho tới bây giờ không ai cảm thấy anh... Đáng yêu, từ ngữ khi dùng trên bộ tộc bọn anh, bình thường đều là máu tanh tàn bạo.

Anh nâng lên nụ cười âm áp: “Gần trưa rồi, trong nhà của em không có gì ăn, tôi xuống lầu mua chút về giúp em nhé?”

“Ừm, vậy thì phiền anh rồi.”

Đông Lang cầm lên chìa khóa cửa nhà Tiền Hựu, lại nghĩ tới cái gì, lộn trở về phòng bếp, xách túi rác, mở cửa đi ra ngoài.

Tiền Hựu rửa mặt xong, lúc này mới nhớ vừa rồi cô và Đông Lang trao đổi ở trong phòng vệ sinh, bỗng cảm thấy có chút lúng túng, nhưng cũng có chút thú vị.

Cô mới đi ra khỏi phòng vệ sinh không lâu, Đông Lang liền xách theo bữa ăn sáng trở lại. Thấy Tiền Hựu đang quan sát chung quanh, liền hỏi: “Em tìm cái gì?”

Tiền Hựu gãi gãi đầu, “Tại sao em cảm giác... Hình như phòng khách giống như rất gọn gàng?”

Đông Lang đặt bữa ăn sáng lên bàn, nói: “Vừa rồi đồng nghiệp của em Hạ Khiêm Nghiêu, thu xếp một chút cho em.”

Tiền Hựu ngăn người, nhìn về phía Đông Lang, trong nội tâm hồi hộp giật mình, vội vàng giải thích: “A a a không phải như anh nghĩ! Trước đây đồng nghiệp bọn em liên hoan, anh ta đã tới nhà em một lần, sau đó anh ta lại rất phiền toái thích sạch sẽ, nên em và anh ta chẳng có cái gì cả! Em cực kỳ ghét anh ta!”

Đông Lang khẽ cười: “Anh hiểu rõ, anh ta chính là nam đồng nghiệp tuyệt thế mà em nói?”

“Đúng vậy, chính là anh ta! Ác ma nghiền ép em!” Tiền Hựu tức giận nói, cẩn thận nhìn anh từng li từng tí: “Anh... Anh không nên hiểu lầm, em... Em chỉ...”

“Chỉ cái gì?” Đông Lang không hiểu nhìn cô.

Rốt cuộc người này là thật không biết hay là giả không hiểu! Thật xấu!

Tiền Hựu hạ quyết tâm, cúi đầu nói: “Em chỉ thích anh... Vừa đã lớn như vậy, anh... Anh là người trong lòng đầu tiên của em.”

Đông Lang hơi ngẩn ra, trong mắt lóe ra ánh sáng vàng sậm, một lát sau anh cười khẽ một tiếng, nói: “Ừm.”

Ừm là mấy ý! Thật ra anh nói một câu “Tôi cũng thích em” thì tốt!

Tiền Hựu cũng muốn lăn lộn đầy đất rồi.

“Ăn một chút gì thôi.” Đông Lang đặt cháo nóng ở trước mặt cô.

“Ừm...” Tiền Hựu không còn hơi sức cầm muống lên, ăn cháo trong miệng nhưng mùi vị gì cũng không nếm ra được.

Lúc Đông Lang ăn vẫn không có lên tiếng, chỉ là khóe mắt thoáng ánh lên chút ý cười nhợt nhạt, ăn xong bữa trưa, anh thu đồ bỏ đi, nói: “Vậy thì anh đi trước, tốt nhất em nên nghỉ ngơi.”

Tiền Hựu đưa anh tới cửa, còn ử rử cúi đầu: “Ừm, hẹn gặp lại.”

Đông Lang nhìn bộ dạng cô phờ phạc rũ rượi mắt mắt, bỗng nhiên thò tay bắt lấy cánh tay cô, nhẹ nhàng ôm Tiền Hựu vào trong ngực.

Anh cho cô một cái ôm vừa dịu dàng vừa ấm áp.

“Hẹn gặp lại, Tiểu Hựu.” Nói xong, anh sờ trán của cô, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tiền Hựu vì động tác đơn giản như vậy, cả người cũng phấn chấn. Cô đóng cửa lại, tựa vào trên cửa, che mặt ngọt ngào.

Anh ôm mình, ôm mình ư! Mặc dù không có nói “Tôi thích em”, thế nhưng đã tiến bộ rất lớn có đúng hay không! Hơn nữa còn gọi mình là Tiểu Hựu!

Oa khẳng định tình yêu của cô đã đến lần nữa!